

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: **M. Z.**, bytem,
zast. Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.12.2016, č.j. KUZL-65860/2016-2, sp.zn. KUSP-65860/2016/DOP/Ti,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Holešov, odboru dopravního a správního (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 08.08.2016, č.j. HOL-18035/2016/DS/ZK, sp.zn. DS-4645/2015-414/ZK (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), kterého se z nedbalosti dopustil porušením ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona tím, že dne 20.10.2015 v 09:51 hod v obci Holešov – Všetuly, na ulici Palackého, ve vzdálenosti 205,6 m před stanovištěm měření umístěným u čerpací stanice Benzina, v prostoru za křižovatkou ve tvaru písmene „T“ u hypermarketu Tesco (z pohledu od stanoviště radaru), ve směru jízdy od obce Holešov na obec Kroměříž, jako řidič při jízdě osobním motorovým vozidlem tov. zn., reg. zn., překročil nejvyšší dovolenou rychlost při jízdě v obci, která je obecnou právní úpravou stanovena na 50 km/h, neboť mu byla Městskou policií Holešov (dále jen „MP“) ověřeným silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřena rychlost jízdy 75 km/h, kdy po odečtu +/- 3 km/h tolerance radarového zařízení byla nejméně 72 km/h, a tím překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy nejméně o 22 km/h.

3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. d), § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 silničního zákona v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. b), c) a § 14 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena sankce ve formě pokuty ve výši 3.500,- Kč a současně zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, a to na dobu 3 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, přičemž mu byla současně podle ustanovení § 79 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

II. Obsah žaloby

4. Správní orgány dle žalobce opřely své závěry o spáchání přestupku žalobcem pouze o listinu vystavenou MP nazvanou „oznámení (odevzdání) přestupku“ ze dne 20.10.2015, kdy na této listině absentuje jeho podpis, dále z fotografie, která by měla zachycovat vozidlo, jehož prostřednictvím mělo dojít k projednávanému přestupku, přičemž z této fotografie není patrná nejen barva vozidla, ale ani SPZ vozidla a podoba řidiče. Obrana žalobce spočívá v tom, že v daném čase a místě předmětné vozidlo neřídil, když doklady zapomněl ve vozidle a vozidlo pravděpodobně řídila jemu osoba blízká.

5. S ohledem na to, že oznámení přestupku nebylo žalobcem podepsáno, bylo na správním orgánu I. stupně, aby postavil najisto, zda osoba žalobce je skutečně přestupcem. Správní orgán

I. stupně za tím účelem vyhotovil dne 13.06.2016 protokol o výpovědi svědka. Není zřejmé, jaký konkrétní úkon správní orgán I. stupně prováděl, když úkonem podle ustanovení § 55 správního řádu je výslech svědka a je tedy pořizován protokol o výslechu svědka. Z poučení v protokolu nevyplývá, v jakém rozsahu byl svědek poučen, resp. jak konkrétně byl poučen o důsledcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi. Zde uvedené poučení je dle názoru žalobce zcela nedostačující, neboť z něj není patrné, jaké konkrétní následky svědkovi v případě nepravdivé nebo neúplné výpovědi hrozí. Vzhledem k tomu, že poučení svědka je nedílnou součástí úkonu výslechu svědka, musí být provedeno v souladu se zákonem, což však učiněno nebylo. Protokol o výpovědi svědka tak nebyl proveden v souladu se zákonem a správní orgán I. stupně nebyl oprávněn k němu při hodnocení důkazů přihlížet.

6. Žalobce se rovněž hodlal výslechu policisty účastnit, kdy se z tohoto úkonu řádně omluvil a žádal o stanovení jiného termínu, neboť hodlal sám klást osobě vypovídající otázky.

7. Správní orgán I. stupně neověřoval, zda policista Z. byl skutečně jediným policistou, který přestupek na místě řešil. Nebylo taktéž zjišťováno, zda a jak se svědek připravoval na svůj výslech, neboť žalobce považoval za nevěrohodné, aby si policista pamatoval i po 8 měsících, jakou měl jet rychlostí a jakého přestupku se dopustil. Správní orgán I. stupně ani nezjistil, kolik měření rychlosti svědek od té doby prováděl a jak si může pamatovat podrobnosti události. Rovněž nebyly zajištěny výslechy zbylých dvou policistů, kteří byli v tentýž den na stejném místě měření. Žalobce měl proto za to, že správní orgán I. stupně neprovedl žádný důkaz v souladu se zákonem, z čehož by bylo možné usoudit na jeho vinu.

8. Správní orgán I. stupně dále žalobci uložil zákaz řízení všech motorových vozidel, ačkoliv pro uložení takové sankce nebyly splněny zákonné podmínky. Ve smyslu ustanovení

§ 125c odst. 6 písm. c) silničního zákona se zákaz činnosti uloží na dobu od jednoho do šesti měsíců tomu, kdo spáchal přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6 a 8, písm. g) a i) v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát. Z tohoto nijak nevyplývá, kterých 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců má zákon na mysli, kdy tato doba počíná běžet a kdy končí, přičemž je evidentní, že zákon nehovoří o kalendářním roce. Správní orgány jsou povinny rozhodovat podle stavu věci ke dni vydání rozhodnutí. Jestliže správní orgán posuzuje opakované spáchání přestupku v době 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, je takto povinen postupovat v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců ode dne vydání rozhodnutí o přestupku. Správní orgán je povinen posuzovat dobu v takovém rozsahu, že poslední posuzovaný den připadá na den, kdy vydává rozhodnutí. Přitom je rozhodné nikoliv datum pravomocného rozhodnutí o spáchání přestupku, nýbrž doba, kdy ke spáchání přestupku došlo. Jestliže v případě žalobce bylo vydáno rozhodnutí dne 08.08.2016, byl správní orgán oprávněn posuzovat pouze dobu v uplynulých po sobě jdoucích 12 kalendářních měsících. S ohledem na zásadu právní jistoty je evidentní, že se nemůže jednat o jakékoliv období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, nýbrž pouze o takové období, které bezprostředně předchází vydání rozhodnutí. V uplynulých 12 po sobě jdoucích kalendářních měsících předcházejících

vydání rozhodnutí v nyní projednávané věci se žalobce nedopustil žádného takového přestupku, pro který by byl správní orgán oprávněn uložit mu zákaz řízení.

9. S ohledem na vše výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a vrátil věc správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. K námitce projednání v nepřítomnosti žalobce a nedostatečného poučení svědka žalovaný v souladu s odůvodněním napadeného rozhodnutí zopakoval, že žalobce minimálně od 03.11.2015 věděl, že je proti němu vedeno řízení, kdy mu bylo doručeno předvolání k prvnímu termínu ústního jednání. Není tak zřejmé, proč svoji potřebu advokáta deklaroval teprve o dva měsíce později, při nařízení třetího termínu ústního jednání, když se situace skutkově nijak nezměnila. Třikrát zhoršený zdravotní stav vždy bezprostředně před ústním jednáním u obviněného a jednou u jeho ženy jen velmi obtížně může být pouhou kombinací nešťastných náhod, které případně vyžadují výrazně intenzivnější vysvětlení namísto mechanického předkládání předtištěných potvrzení od téhož lékaře. Správní orgán I. stupně tedy postupoval zcela v souladu s ustanovením § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, pokud dne 13.06.2016 provedl ústní jednání v nepřítomnosti žalobce. Šlo totiž v pořadí již o pátý termín ústního jednání, jehož se žalobce z důvodů na své straně neúčastnil. Žalobce ani v podané žalobě nepřinesl žádné skutečnosti, které by řádnost jeho omluv blíže prokázaly.

11. Vypovídat u správního orgánu není pro svědka, zasahujícího strážníka Z., ničím neobvyklým, proto jsou mu práva a povinnosti svědka známy včetně toho, že úmyslně nepravdivá výpověď by mu přivodila stíhání pro přestupek dle ustanovení § 21 odst. 1 písm. g) přestupkového zákona. Žalobce nadto neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, proč by výpověď svědka měla být i skutkově nepřesná. Žalobce rovněž nevyjasnil, jak nevyslechnutí dalších policistů mohlo alespoň hypoteticky ovlivnit skutkový a právní závěr řízení. Tvrdí-li někdo, že byl poškozen nezákonným postupem správního orgánu, musí také sdělit, jak konkrétně se toto poškození mělo projevit. Žalobce nijak blíže nerozvedl verzi o tom, za jakých okolností a kdo tedy měl řídit jeho vozidlo. Jestliže zpochybňoval důkaz provedený proti němu, přesunulo se důkazní břemeno na něj a musí být s to snést konkrétní skutečnosti, které by ukázaly, že skutkový stav popsán svědkem neodpovídá realitě. Jakékoliv obecné námitky však nemohou prolomit dosavadními důkazy vytvořený obraz skutkového děje.

12. K sankci zákazu činnosti při recidivním přestupku žalovaný uvedl, že se žalobce dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona dne 27.02.2015, za který byl pravomocně postižen. Dalšího přestupku naplňujícího tutéž skutkovou podstatu se dopustil dne 20.10.2015. Správní orgány v souladu s ustanovením § 125c odst. 6 písm. c) silničního zákona uložily žalobci v tomto řízení sankci zákazu činnosti, neboť uvedený přestupek žalobce spáchal během 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát. Jakkoli se žalobce pokoušel formalisticky operovat s nejasností okamžiku, od kterého počíná běžet doba 12 měsíců, nemohl tím zpochybnit

jednoznačný smysl právní úpravy, kterou je postižení recidivy u konkrétních protiprávních jednání. Na to nemůže mít vliv okamžik, kdy se o druhém recidivním přestupku rozhoduje. Podstatné je, že pachatel vykazuje takovou míru nekázně, že závadného jednání se shodnými znaky se dopustí krátce po sobě. Výklad žalobce by vedl k absurdnímu důsledku, kdy by se recidiva posuzovala nikoliv podle okamžiku spáchání konkrétních skutků, nýbrž podle času, kdy se o nich bude rozhodovat. Takto by docházelo ke zcela zvrácené nerovnosti před zákonem, kdy osoba, která se ke svým skutkům dozná a spolupracuje se správním orgánem a její 2 recidivní skutky se „stihnou“ rozhodnout v období 12 měsíců, dostane jako „bonus“ zákaz řízení za druhý přestupek, zatímco pachatelé, kteří by řízení o druhém skutku protahovali a obstruovali, by sankci zákazu činnosti unikli. Je tedy třeba posuzovat okamžik skutku nikoliv datum pravomocného rozhodnutí, ale je třeba posuzovat vzájemnou časovou polohu obou skutků, jejichž recidiva se posuzuje, přičemž okamžik vydání rozhodnutí vůbec roli nehraje.

13. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

14. Ve správním spise se nachází mj. oznámení (odevzdání) přestupku ze dne 20.10.2015, č.j. HOL-22532/2015/MP/RZ, dle kterého byl jako podezřelý přestupce strážníkem Bc. Z. ztotožněn M. Z., nar., bytem, který byl rovněž identifikován podle předloženého občanského i řidičského průkazu. Podezřelý z přestupku se dle tohoto oznámení k přestupku nevyjádřil a rovněž se odmítl podepsat. Součástí spisu je dále úřední záznam sepsaný MP Holešov, str. Bc. Z., ze dne 20.10.2015, č.j. HOL-22532/2015/MP/RZ. Dále se v předloženém správním spise nachází fotografie z měřicího zařízení, návrh úseků k měření rychlosti MP Holešov pro rok 2015 ze dne 13.11.2014, osvědčení o absolvování školení operátora laserového měřiče rychlosti MicroDigiCam LTI osob P. B., R. Z. a D. H., ověřovací list č. 8012-OL-70030-15 silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI ze dne 05.02.2015, dle kterého bylo ověření platné do 04.02.2016, jakož i výpis z evidenční karty osoby žalobce ke dni 27.10.2015, č.j. HOL-2015/DS/ZK, dle kterého byl aktuální stav bodového hodnocení jeho osoby 0 bodů, přičemž měl 5 záznamů v přestupcích.

15. Z obsahu předloženého správního spisu soud dále zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby.

16. Žalobce byl písemností ze dne 03.11.2015, č.j. HOL-23694/2015/DS/ZK, která mu byla doručena do datové schránky téhož dne, předvolán k ústnímu jednání na den 24.11.2015

v 09:30 hod. Dne 24.11.2015 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva žalobce z nařízeného ústního jednání, ve které uvedl, že se k jednání nemohl dostavit z důvodu neodkladné návštěvy lékaře, k čemuž doložil potvrzení o návštěvě lékaře vystavené MUDr. M. P., praktickou lékařkou.

17. Správní orgán I. stupně proto žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 16.12.2015 v 13:00 hod, a to písemností ze dne 24.11.2015, č.j. HOL-25287/2015/DS/ZK, která byla žalobci doručena následujícího dne. Dne 15.12.2015 žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně omluvu, dle které se z důvodu onemocnění nemohl jednání zúčastnit, k čemuž přiložil potvrzení od praktického lékaře, MUDr. P.

18. Dne 04.01.2016 bylo žalobci doručeno předvolání k ústnímu jednání, č.j. HOL-106/2016/DS/ZK, nařízenému na den 20.01.2016 v 09:30 hod. Správnímu orgánu I. stupně byla dne 19.01.2016 doručena žádost o přerušení řízení, ve které žalobce uvedl, že by rád využil pomoci advokáta, proto požádal o jeho určení Českou advokátní komorou, přičemž tuto žádost ze dne 19.01.2016 rovněž přiložil. Vzhledem k této skutečnosti požádal o omluvu z jednání a přerušení řízení do doby, než bude moci právní pomoc advokáta využít.

19. Správní orgán I. stupně následně žalobci zaslal předvolání k ústnímu jednání ze dne 04.02.2016, č.j. HOL-2802/2016/DS/ZK, a to na den 24.02.2016 v 09:30 hod, které bylo žalobci doručeno dne 08.02.2016. V tomto předvolání žalobce vyrozuměl o tom, že jeho žádosti o přerušení řízení z důvodu žádosti o určení advokáta Českou advokátní komorou nevyhověl, neboť pro účastníka správního řízení není vyžadováno zastoupení advokátem, když postačuje zmocněnec obecný. Správní orgán I. stupně rovněž zdůraznil, že žalobce ani odeslání žádosti na Českou advokátní komoru neprokázal. Dne 23.02.2016 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva z ústního jednání, když žalobce sdělil, že se z důvodu doprovodu manželky do nemocničního zařízení a následné péče o děti nemůže jednání zúčastnit. K omluvě přiložil potvrzení MUDr. P. ze dne 18.02.2016, dle kterého manželka žalobce měla nastupovat dne 24.02.2016 k hospitalizaci do nemocničního zařízení, a byl doporučen doprovod druhé osoby.

20. Dne 02.03.2016 bylo žalobci doručeno předvolání k ústnímu jednání ze dne 29.02.2016, č.j. HOL-4923/2016/DS/ZK, a to na den 30.03.2016 v 09:30 hod, ve kterém správní orgán I. stupně žalobci vzhledem k jeho opakované neúčasti na nařízených ústních jednáních s omluvou těsně před stanoveným termínem sdělil, že v případě stejného postupu při ústním jednání nařízeném na den 30.03.2016 může být omluva žalobce považována za účelovou ve snaze vyhnout se postihu za přestupkové jednání. Správní orgán I. stupně přitom poukázal na možnost žalobce zvolit si zmocněnce. Dle protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 30.03.2016, č.j. HOL-7000/2016/DS/ZK, se žalobce tohoto jednání osobně zúčastnil, předložil písemné vyjádření a dále se odmítl k věci vyjadřovat. V předloženém písemném vyjádření žalobce

mj. uvedl, že je mu ze strany správního orgánu I. stupně upíráno základní právo na zastoupení advokátem, ačkoliv na služby advokáta nemá potřebné finanční prostředky, a že zdravotní potíže žalobce hodnotí jako obstrukci. Z takového jednání dle žalobce plyne zaujatost oprávněné úřední osoby, proto žalobce námitku podjatosti podal. Žalobce dále požádal o odročení jednání na dobu nejméně jednoho měsíce, aby měl možnost si zajistit právní pomoc advokáta. K věci samé uvedl, že se přestupku nedopustil, neboť v době jeho spáchání se nacházel v Brně. Tyto skutečnosti mohli dosvědčit svědci. V předmětné době měla kontrolované vozidlo řídit osoba v postavení osoby blízké, která však popřela

překročení rychlosti s tím, že byl zřejmě změřen jiný vůz stejné barvy, který ji v místě měření předjížděl. Žalobce označil za pravděpodobné, že byly zaměněny doklady osoby blízké s jeho doklady, které se ve vozidle nacházely. K důkazu žalobce navrhl výslech strážníků MP, fotografii z měření rychlosti a porovnání s osobou žalobce, výslech zaměstnanců jeho zaměstnavatele, originál úředního přezkoušení úředního měřidla a platnosti osvědčení, originál dokladu o proškolení strážníka MP, jakož i výslech osob, které se dopustily překročení rychlosti v daném místě a čase k otázce rychle jedoucího vozidla shodné barvy s vozidlem žalobce.

21. Usnesením ze dne 18.04.2016, č.j. HOL-8633/2016/DS/RJ, rozhodla služebně nadřízená oprávněná úřední osoby o námitce podjatosti podle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu tak, že oprávněná úřední osoba není vyloučena z úkonů správního řízení.

22. Správní orgán I. stupně následně žalobce písemností ze dne 19.05.2016, č.j. HOL-12138/2016/DS/ZK, předvolal k ústnímu jednání nařízenému na den 13.06.2016 v 09:30 hod, přičemž daná písemnost byla žalobci doručena následujícího dne. V den nařízeného ústního jednání byla správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím e-mailu doručena omluva žalobce, kterou zdůvodnil akutním zhoršením zdravotního stavu, pro které musel navštívit lékaře. Současně požádal o přeložení jednání na jiný termín. Následujícího dne, tj. 14.06.2016, poté žalobce správnímu orgánu I. stupně předložil propustku ze dne 13.06.2016, jež byla potvrzena otiskem razítka MUDr. P. bez bližší specifikace.

23. Správní orgán I. stupně provedl dne 13.06.2016 ústní projednání přestupku, o kterém učinil protokol, č.j. HOL-13990/2016/DS/ZK. Dle protokolu o ústním projednání přestupku správní orgán omluvu žalobce ze dne 13.06.2016 nepovažoval za náležitou, když uvedl: „*Obviněný se již pětkrát omluvil z nařízeného ústního jednání, vždy těsně před stanoveným termínem, tentokrát dokonce pouze hodinu před jeho začátkem. Čtyřikrát se omluvil z důvodu návštěvy zdravotnického zařízení, třikrát se jednalo o jeho osobní návštěvu, jednou o doprovod manželky. Obviněný má právo zvolit si zmocněnce pro řízení ve věci přestupku, na což byl správním orgánem opakovaně upozorněn. Sám také žádal o odročení jednání nejméně na dobu jednoho měsíce, aby měl možnost zajistit si právní pomoc advokáta, zastoupení si však nesjednal. Povinností obviněného je poskytnutí součinnosti, což správní orgán v jednání M. Z. nespaturuje. S ohledem na procesní ekonomii, kdy k výsledku byl předvolán svědek – zakročující strážník městské policie, který se k ústnímu jednání dostavil, a ve snaze vyhnout se neopodstatněnému zatěžování svědka a správní orgánu, bude výslech svědka proveden a přestupek projednán v nepřítomnosti obviněného z přestupku.*“ Správní orgán dále mj. uvedl, že vyhověl žádosti žalobce o odročení jednání za účelem zajištění si právní pomoci advokáta, když rozestup mezi nařízenými ústními jednáními byl více než 2 měsíce. Dále se vyjádřil k jednotlivým důkazním návrhům žalobce a jeho písemnému vyjádření.

24. Dle protokolu o výpovědi svědka, R. Z., zakročujícího strážníka MP Holešov, ze dne 13.06.2016, č.j. HOL-13951/2016/ZK, učiněné ve smyslu ustanovení § 55 správního řádu, bylo tomuto k poučení mj. sděleno: „*Správní orgán (...) poučil jmenovaného, že každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek; musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. (...) Správní orgán svědka před výsledkem poučil (...) o jeho povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o právních následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi.*“ Svědek

dále v monologické části výpovědi uvedl popis průběhu události. K dotazům správního orgánu I. stupně sdělil, že dle předložených dokladů a srovnání fotografií nebylo pochyb, že byl ztotožněným řidičem žalobce, v době změření vozidla bylo polojasno a viditelnost byla dobrá a na událost si s odstupem času dle svého tvrzení pamatoval proto, že veškerá jím změřená vozidla řešil str. H. a str. B., vozidlo žalobce bylo toho dne jediné, které řešil on sám.

25. Dne 24.02.2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno hlášení EKŘ Městského úřadu Nový Jičín, ve kterém bylo sděleno, že rozhodnutí ze dne 02.12.2015, č.j. OSČ/86334/2015, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, spáchaného dne 27.02.2015, nabylo právní moci dne 08.02.2016. Do spisu byl v této souvislosti založen výpis z evidenční karty osoby žalobce ke dni 16.06.2016, č.j. HOL-2016/DS, dle kterého byl aktuální stav bodového hodnocení jeho osoby 3 body, přičemž měl 6 záznamů v přestupcích.

25. Žalobce byl písemností ze dne 04.07.2016, č.j. HOL-15875/2016/DS/ZK, vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, čehož využil prostřednictvím svého vyjádření doručeného správnímu orgánu I. stupně dne 27.07.2016. Ve svém vyjádření mj. uvedl, že ze strany správního orgánu I. stupně došlo ke zkrácení jeho práv, když nevyhověl žádosti žalobce o přeložení ústního jednání na jiný termín. K důvodům své omluvy poté konstatoval, že jednání bylo v pondělí 13.06.2016, avšak zdravotní problémy měl již od soboty 11.06.2016, proto se ráno 13.06.2016 řádně omluvil.

26. Správním orgánem I. stupně bylo následně dne 08.08.2016 vydáno prvostupňové rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání totožného obsahu jako v nyní posuzované žalobě. Žalovaný o podaném odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím tak, jak je specifikováno výše, přičemž toto rozhodnutí je předmětem rozhodování zdejšího soudu.

V.

Posouzení věci krajským soudem

27. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

28. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

29. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

30. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

31. Za zásadní krajský soud v daném případě považoval posouzení námitky týkající se neakceptování omluvy žalobce z ústního jednání před správním orgánem I. stupně, v důsledku čehož nebylo žalobci umožněno zúčastnit se ústního projednání přestupku, z jehož spáchání byl obviněn, a výsledku zasahujícího policisty.

32. Podle ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

33. Řádně předvolaný účastník je ten, kterému je dle ustanovení § 59 správního řádu, předvolání doručeno do vlastních rukou alespoň pět dní přede dnem konání ústního jednání. Náležitou omluvou je taková omluva, která došla správnímu orgánu s dostatečným časovým předstihem a která byla odůvodněna důležitými důvody. Obě tyto podmínky musí být naplněny současně.

34. Podle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Tento článek Listiny obsahově zjevně souvisí se zárukami práva na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), ve znění pozdějších protokolů (dále jen „Úmluva“), které se mimo jiné uplatní při rozhodování o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění.

35. Evropský soud pro lidská práva vykládá pojem trestního obvinění autonomně a vychází z jeho materiálního chápání. Z hlediska judikatury tohoto soudu lze řízení o přestupku považovat za řízení, v němž se rozhodovalo o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy. Tomuto závěru svědčí v první řadě všeobecná povaha přestupků a řízení o nich. Pro tento závěr hovoří dále punitivní povaha i tvrdost sankcí, které za spáchání přestupků mohou být uloženy. V úvahu je třeba vzít i subsidiární poměr trestných činů k přestupkům (přestupek a trestný čin se odlišují především intenzitou újmy způsobené chráněnému společenskému zájmu). Konečně i pojem správní trestání, jímž je v nauce označován podobor správního práva, do něhož spadá i přestupkové právo, ospravedlňuje závěr, že obvinění z přestupku je svou povahou obviněním trestním. Je-li řízení o přestupku řízením o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, požívá i obviněný z přestupku dalších minimálních práv, mimo jiné, i práva mít přiměřený čas a možnosti k přípravě své obhajoby, práva obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru nebo, pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, práva, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují, a práva vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výsledků svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě. Efektivní uplatnění všech těchto práv samozřejmě předpokládá, že obviněnému z přestupku budou vytvořeny podmínky pro to, aby projednání trestního obvinění mohl být přítomen. Z tohoto důvodu také článek 38 odst. 2 Listiny prohlašuje právo každého, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti, za právo základní požívající ústavněprávní ochrany. Práva garantovaná

v článku 38 odst. 2 Listiny se proto nutně musí vztahovat na řízení, v němž je rozhodováno o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy, tj. i na řízení o přestupcích před nalézacím správním orgánem. Aplikovatelnost článku 38 odst. 2 Listiny na řízení o přestupcích lze ostatně dovodit i z názvu hlavy páté této Listiny (právo na soudní a jinou právní ochranu) i vzhledem k obecnému charakteru práv garantovaných v člancích 37 a 38 Listiny (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp.zn. II. ÚS 788/02).

36. Je tedy zřejmé, že povinnost správního orgánu provést v prvním stupni přestupkového řízení ústní jednání a umožnit obviněnému, aby se tohoto jednání mohl zúčastnit, představuje realizaci jednoho z esenciálních práv obviněného z přestupku. Toto právo však není bezbřehé a zákon blíže stanovuje, že za určitých okolností je možné provést ústní jednání i v nepřítomnosti obviněného. Dle názoru krajského soudu pak posouzení, zda byly v daném případě dány důvody pro jednání v nepřítomnosti žalobce, spočívá zejména ve výkladu ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích ve slovech „bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu“.

37. Uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá jistou součinnost jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce.

38. Právo obviněného z přestupku na projednání věci v jeho přítomnosti zcela jistě může napomoci tomu, aby byl řádně zjištěn skutkový stav, a již při jednání lze realizovat právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se obviněnému z přestupku kladou za vinu, a k důkazům o nich. Realizace tohoto práva tak směřuje k řádnému projednání přestupku, jeho smyslem však není a ani nemůže být vytvoření obstrukčního nástroje, kterým by mohl obviněný efektivně bránit projednání přestupku, z něhož je obviněn (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02.05.2013, č.j. 3 As 10/2013–32). Na obviněného z přestupku tak lze v souvislosti s výkonem práva na projednání přestupku v jeho přítomnosti klást jisté požadavky zaručující, že ústní jednání o přestupku bude možné efektivně realizovat.

39. Jak bylo zmíněno již výše, že přestupkový zákon koncipuje řízení o přestupku v prvním stupni jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku. Ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je tedy sledována a také garantována právní jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či nevin, jakož i právo na spravedlivý proces. Vzhledem ke klíčovému významu ústního jednání v přestupkovém řízení a vzhledem k závažnosti následků nedostavení se k tomuto jednání musí proto být

předvolání učiněno v takové formě, která nevzbuzuje pochybnosti, zda obviněný z přestupku byl řádně předvolán.

40. Stejný klíčový význam má ovšem i řádné posuzování dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku, kterými jsou odmítnutí obviněného dostavit se k projednání věci nebo nedostavení se obviněného z přestupku bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jelikož v oblasti správního trestání platí princip presumpce neviny a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného, je potom třeba každou pochybnost v uvedených směrech vykládat ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku řádně předvolán, tj. zda měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svou obhajobu, a o tom, zda se odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí (obdobně viz rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31.10.2013, č.j. 51 A 14/2012-24). Správní orgán má s ohledem na vše výše uvedené povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá; to předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 01.08.2013, č.j. 9 As 90/2012-31). Splnění uvedených předpokladů poskytuje možnost obviněnému z přestupku dosáhnout odročení jednání z důvodů spočívajících na jeho straně. Právní institut omluvy z ústního jednání o přestupku tak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je však nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku.

41. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl k ústnímu jednání předvolán celkem šestkrát. V prvním případě (předvolání na den 24.11.2015) se z ústního jednání omluvil v den jeho konání z důvodu neodkladné návštěvy lékaře, což doložil potvrzením MUDr. P. Obdobná situace se opakovala i ve druhém případě (předvolání na den 16.12.2015), kdy se žalobce z jednání omluvil dne 15.12.2015. Žalobce uvedl, že se z důvodu onemocnění nemůže jednání zúčastnit. Tuto skutečnost doložil potvrzením stejné lékařky, dle kterého byl dne 15.12.2015 pro akutní onemocnění ošetřen, léčení mělo trvat do 18.12.2015. Následně byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 20.01.2016. Den před nařízeným ústním jednáním doručil žalobce správnímu orgánu I. stupně omluvu s tím, že by rád využil právní pomoci advokáta, o což požádal Českou advokátní komoru a za tímto účelem žádal přerušit řízení. Správní orgán neshledal důvody pro přerušování řízení a nařídil ústní jednání na den 24.02.2016. Den před nařízeným ústním jednáním zaslal žalobce opětovně omluvu odůvodněnou nutností doprovodit manželku do nemocničního zařízení a následné péče o děti, k čemuž doložil potvrzení lékařky MUDr. P. o tom, že manželka žalobce nastupuje dne 24.02.2016 k hospitalizaci a je doporučen doprovod druhé osoby. Žalobce se následně dostavil k ústnímu jednání nařízenému na den 30.03.2016, avšak v průběhu tohoto ústního jednání se k věci samé nijak nevyjádřil, když pouze předložil písemné vyjádření. V jeho obsahu vznesl námitku podjatosti a rovněž požádal o odročení na dobu nejméně jednoho měsíce, aby měl možnost si zajistit právní pomoc advokáta. Této žádosti bylo ze strany správního orgánu I. stupně vyhověno, když bylo další ústní jednání, v jehož průběhu byl proveden výslech zasahujícího policisty Z., nařízeno až na den

13.06.2016 v 09:30 hod. V den nařízeného ústního jednání v 08:30 hod byl oprávněné úřední osobě doručen e-mail žalobce, v němž se omluvil z jednání z důvodu akutního zhoršení zdravotního stavu, pro který musí vyhledat lékaře. Správní orgán I. stupně tuto omluvu nepovažoval za náležitou, neboť se žalobce opakovaně z nařízených termínů ústních jednání omluvil, a to vždy těsně před stanoveným termínem, a proto ve věci provedl ústní jednání bez přítomnosti žalobce. Následně dne 14.06.2016 žalobce správnímu orgánu doručil propustku vystavenou na jeho jméno, jež byla dne 13.06.2016 potvrzena razítkem MUDr. P. bez bližší specifikace.

42. Krajský soud k tomuto uvádí, že se Nejvyšší správní soud již v řadě svých rozsudků vyjadřoval k tomu, jakou omluvu lze považovat za náležitou. Dospěl přitom k závěru, že sice nemusí jít nutně vždy o omluvu předem, že však omluva musí být učiněna bezodkladně (viz rozsudek ze dne 12.03.2009, č.j. 7 As 9/2009-66) a obviněný ji musí odůvodnit (viz rozsudek ze dne 22.02.2006, č.j. 1 As 19/2005-71). Těmto požadavkům omluva žalobce ze šestého nařízeného ústního jednání vyhověla, neboť se omluvil předem a jako důvod uvedl akutní zhoršení zdravotního stavu.

43. Krajský soud však současně dodává, že pokud jde o omluvu z nařízeného ústního jednání, obviněného z přestupku nestíhá pouze povinnost tvrzení, ale též povinnost důkazní. Jinak by správní orgán stěží mohl důležitost důvodu v omluvě uvedeného zkoumat a hodnotit, ačkoliv v souladu se zákonem o přestupcích tak činit musí. Z vystavené propustky ze dne 13.06.2016 s otiskem razítka MUDr. P. nevyplývá, že by zdravotní stav žalobce vyžadoval upoutání na lůžku, přičemž současně není rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti, tedy dokladem o skutečnosti, která by mu objektivně bránila v účasti na nařízeném jednání, což se ostatně týká rovněž omluv a lékařských potvrzení doložených k ústním jednáním nařízeným na den 24.11.2015 a 24.02.2016. Za plně dostačující podklad pro svá tvrzení žalobce považoval výše specifikovanou propustku. Je především věcí žalobce jakožto obviněného z přestupku, aby v případě omluvy z jednání důvod takové omluvy dostatečně odůvodnil a taktéž prokázal. Správnímu orgánu neplyne žádná povinnost dotazovat se obviněného na další prokázání důvodnosti omluvy z nařízeného ústního jednání. Pokud žalobce tuto svou ze zákona plynoucí povinnost zanedbal, jde takové jednání čistě k jeho tíži. Nutno také zdůraznit, že správní orgán není povinen obviněného vyrozumět o tom, že jeho omluvu shledal nedůvodnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.07.2014, č.j. 4 As 128/2014-26). Žalobce tudíž měl vyvinout aktivní snahu proto zjistit, zda byla jeho šestá omluva v pořadí správním orgánem přijata jako náležitá. Pokud tak neučinil, přičítají se nepříznivé následky této jeho pasivity k jeho tíži.

44. V tomto ohledu je třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.05.2009, č.j. 7 As 28/2009-99, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že důležitost důvodu omluvy obviněného z přestupku z neúčasti u ústního jednání je třeba posuzovat taktéž z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek), zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá jakákoliv obstrukční snaha či potřeba obviněného z přestupku působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku. Hodnocení tedy provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení.

V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu tedy správní orgán I. stupně musel vzít rovněž v úvahu, že šlo v pořadí již o pátou omluvu z nařízeného jednání, když se žalobce nařízeného ústního jednání na naléhání správního orgánu I. stupně zúčastnil pouze jednou, avšak veškerá jeho aktivita při tomto jednání spočívala v předložení písemného vyjádření ve věci (srov. např. rozsudky ze dne 14.05.2009, č.j. 7 As 28/2009-99, ze dne 25.01.2010, č.j. 2 As 8/2009-95, či rozsudek ze dne 12.03.2009, č.j. 7 As 9/2009-66). Správní orgány jsou přitom oprávněny posoudit důvodnost omluvy z jednání a v případě obstrukčních snah obviněného z přestupku uskutečnit ústní jednání v jeho nepřítomnosti (viz ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona).

45. Krajský soud tedy shrnuje, že aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musely by být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.06.2013, č.j. 6 As 25/2013-23). Právě posledním dvěma požadavkům přitom nevyhověla pátá omluva žalobce k celkově šestému nařízenému ústnímu jednání v nyní posuzovaném případě. Krajský soud v tomto směru nesnižuje případný nepříznivý zdravotní stav žalobce, nicméně na druhou stranu je nutné uvědomovat si vážnost vzneseného obvinění z přestupku a relativně krátké prekluzivní lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek. Časové možnosti oprávněných úředních osob a jejich snaha o nalezení vhodného termínu pro ústní jednání v harmonogramu činnosti správního orgánu taktéž není zcela bezmezná. Jak již soud uvedl výše, institut omluvy z ústního jednání o přestupku klade i na obviněného, který se omlouvá, požadavky a zcela rozhodně nejde o nástroj, který by měl sloužit k naprostému znemožnění projednání přestupku. V případě sériových omluv z jednání lze po obviněném spravedlivě žádat, aby při každé další omluvě stále úzkostlivěji dbal na to, aby naplnil požadavky na něj kladené v souvislosti s omluvou. Jakkoli má obviněný z přestupku právo na jeho projednání ve své přítomnosti, k jehož zabezpečení má napomoci i možnost omluvit se z jednání, svědčí-li pro to důležité důvody, nelze přehlížet, že soustavné omluvy z nařízeného jednání mohou v krajním případě zmařit možnost takové projednání vůbec uskutečnit. Aby se tomu tak nestalo, je proto zcela namístě po obviněném, který se v daném řízení opakovaně z ústního jednání omluvil, požadovat, aby v co nejširší míře usiloval o svou účast u nařízeného jednání nebo, není-li to možné, aby s každou další omluvou stále více dbal na to, aby o ní byl správní orgán zpraven, a to pokud možno předem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.02.2013, č.j. 9 As 101/2012-60).

46. Uznal-li již v řízení správní orgán I. stupně žalobci čtyři jeho omluvy a tím vyšel žalobci v jistém ohledu vstříc (ačkoliv o důvodnosti, podloženosti a včasnosti již třetí omluvy odůvodněné potřebou nechat se ve správním řízení zastoupit advokátem lze polemizovat), bylo možné u následných omluv uplatnit striktnější požadavky. V případě páté omluvy však žalobce tuto pouze vágně zdůvodnil zhoršením svého zdravotního stavu. Žalobcem uváděný důvod nemohl být uznán za dostatečný s ohledem na předložení pouhé

propustky od praktického lékaře bez následného prokázání, že se žalobce skutečně v den konání ústního jednání podrobil lékařskému vyšetření pro akutní zhoršení zdravotního stavu, které vylučovalo jeho účast na ústním jednání s ohledem na nutnost setrvat na lůžku, či že byl v pracovní neschopnosti. Proto učinil správní orgán I. stupně zcela správně, když žalobcovu poslední omluvu neakceptoval jakožto nepodloženou a ústní jednání ve věci provedl bez jeho přítomnosti. Byl tak dokonce zbaven povinnosti hodnotit podrobněji důležitost žalobcem uváděného důvodu, neboť omluvu, která není jakkoliv podložena, nelze označit za náležitou. Za těchto okolností mohla mít námitka směřující proti projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce jen těžko naději na úspěch. Správní orgán I. stupně rovněž vyšel žalobci vstříc v tom smyslu, že mu ponechal možnosti seznámit se a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, kterou žalobce taktéž využil. Zdejší soud je tedy přesvědčen, že žalobce o své procesní právo nepřišel vadným postupem správního orgánu I. stupně, nýbrž se o něj připravil sám zvolenou procesní taktikou. Jeho postoj v průběhu celého přestupkového řízení (zejména opakované omluvy) totiž svědčí o obstrukčních snahách žalobce působit průtahy v řízení s cílem dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku.

47. Vzhledem k výše uvedenému se proto zdejší soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že v řízení o daném přestupku před správním orgánem I. stupně nebylo porušeno ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť byly splněny podmínky pro jeho projednání v nepřítomnosti žalobce. Krajský soud proto námitku žalobce vyhodnotil jako nedůvodnou.

48. Krajský soud se dále zabýval námitkou žalobce týkající se prokázání skutkového stavu, ze kterého vycházely správní orgány, a hodnocení důkazů, mj. co do ověření totožnosti přestupce, k čemuž krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*), jak žalobce správně podotknul v podané žalobě. Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011–68, bod 18). Podstatou projednávaného případu

je posouzení, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona. Otázkou, jež měla být dle žalobcova názoru posouzena nesprávně, mj. je, zda na základě výpovědi svědka (příslušníka MP) lze považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Dle žalobce tedy existují pochybnosti jak o spáchání vytýkaného přestupku jako takového, tak i o totožnosti osoby přestupce, na druhé straně správní orgány byly přesvědčeny, že o skutkovém stavu nejsou důvodné pochybnosti, protože skutečnosti zjištěné strážníkem MP byly v daném případě spolehlivě prokázány a jsou zcela v souladu s ostatními podklady pro vydání rozhodnutí. Těžiště problémů v tomto směru se tak nachází v rovině hodnocení důkazů, když na jedné straně stojí svědecká výpověď zasahujícího strážníka MP (podepřená oznámením přestupku,

úředním záznamem, výstupem z měřicího zařízení, ověřovacím listem, osvědčením o proškolení strážníka MP), na straně druhé tvrzení žalobce.

49. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30.05.2000, sp.zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011–68).

50. Zdejší soud souhlasí se závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně, neboť žalobce svou argumentací nevnesl do správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Krajský soud dále poznamenává, že veškerá uplatněná tvrzení žalobce byla pouze ničím neodůvodněnými spekulacemi, k nimž žalobce nenabídl žádné rozumné důkazy, přičemž se správním orgánům žádné důkazy nenabízely ani ze spisu či kontextu věci. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 03.05.2007, č.j. 2 As 93/2006–84).

51. Krajský soud v tomto směru poukazuje na konstantní judikaturu správních soudů. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22.01.2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, dovodil, že „(...) úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (...).
K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“ Je tomu tak především z toho důvodu, že pořízení úředního záznamu, jakožto jednostranného procesního úkonu, nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. To však neznamená, že by byl úřední záznam pořízený v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním v přestupkovém řízení zcela neprůkazný. Pro příslušný správní orgán je úřední

záznam naopak s ostatními podklady nenahraditelným zdrojem informací pro určení, jakým způsobem bude v přestupkovém řízení dále postupováno, resp. jakým způsobem bude ve správním řízení vedeno dokazování. Úřední záznam o spáchání přestupku, jakož i záznam přestupku z měřicího zařízení, se tedy bezesporu řadí mezi podklady rozhodnutí. To nerozporuje ani shora citované rozhodnutí, z něhož pouze vyplývá, že úřední záznam, potažmo jiný jednostranný procesní úkon nemůže představovat jediný podklad k prokázání viny obviněného, neboť je pro tyto účely zcela nedostačující a nezabezpečuje náležité zjištění skutkového stavu. V daném případě však správní orgán I. stupně svým povinnostem ve smyslu zásady materiální pravdy dostál, když při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a oznámení přestupku, nýbrž disponoval rovněž výstupem z měřicího zařízení, ověřovacím listem, osvědčením o proškolení zasahujícího strážníka MP, jakož i svědeckou výpovědí zasahujícího policisty Z., který prováděl měření rychlosti vozidel a který s přestupcem po zastavení jeho vozidla komunikoval.

52. Ke svědecké výpovědi policisty Z. je nutno konstatovat, že soud v protokolu o výpovědi svědka, zakročujícího strážníka MP Holešov, ze dne 13.06.2016, č.j. HOL-13951/2016/ZK, resp. v postupu správního orgánu I. stupně stran provedení dokazování svědeckou výpovědí, neshledal pochybení. Krajský soud považuje za pouhou formalistickou výtku skutečnost, že správní orgán I. stupně označil svůj záznam o tomto úkonu za „protokol o výpovědi svědka“ namísto žalobcem požadovaného „protokolu o výsledku svědka“. Je třeba akcentovat, že z obsahu předmětného protokolu nepochybně vyplývá, že výslech svědka byl proveden ve smyslu ustanovení § 55 správního řádu, které již samo ve svém obsahu co do důkazu svědeckou výpovědí fakticky výrazy výpověď a výslech svědka užívá jako synonymní. Z obsahu protokolu je nadto zřejmé, co konkrétně bylo předmětem úkonu správního orgánu I. stupně, není proto rozhodné, jak byl protokol označen. Jestliže tedy správní orgán I. stupně záznam o daném úkonu vymezil jako „protokol o výpovědi svědka“ a jasně uvedl, že postupoval ve smyslu ustanovení § 55 správního řádu, neshledal soud na tomto postupu ničeho nezákonného, co by způsobilo nemožnost k danému důkazu přihlížet. Totéž poté platí o výtce stran nedostatečného poučení strážníka Z. v protokolu o výpovědi svědka ze dne 13.06.2016, ve kterém bylo konkrétně uvedeno: *„Správní orgán (...) poučil jmenovaného, že každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek; musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. (...) Správní orgán svědka před výslechem poučil (...) o jeho povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o právních následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi.“* Krajský soud má za to, že takové poučení zcela konvenuje smyslu ustanovení § 55 odst. 5 správního řádu, když je nadto nutné vždy při posuzování dostatečnosti a úplnosti poučení přihlížet k osobě svědka. V nyní řešeném případě byl svědkem strážník MP, pro kterého není takové postavení ve správním řízení s ohledem na svou profesi ničím neobvyklým, tudíž je tento velmi dobře obeznámen o právních následcích nastanuvších po jeho případně nepravdivé nebo neúplné výpovědi. I tuto námitku proto soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

53. Soud z obsahu správního spisu rovněž neshledal žádné důvody svědčící o případné nepoužitelnosti této svědecké výpovědi z důvodu její nepravdivosti, rozpornosti a motivovanosti k nepravdivé výpovědi z důvodů nehmotných i hmotných. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že by svědecká výpověď zasahujícího příslušníka MP podpořená dalšími důkazy obsaženými ve správním spise nepostačovala k náležitému

prokázání skutkového stavu dané věci. Oproti případům, ve kterých neexistuje proti přestupci, kromě výpovědi člena policejní hlídky, žádný jiný důkaz, je tomu v případě žalobce ze shora uvedených důvodů jinak. Důkazů je dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek.

54. Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze na základě výpovědi svědka (policisty, pro jehož oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení strážníka MP podepřené oznámením přestupku, úředním záznamem, výstupem z měřicího zařízení, ověřovacím listem a osvědčením o proškolení zasahujícího strážníka MP, na straně druhé tvrzení žalobce, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25.07.2006, č.j. 6 As 47/2005-84, poté: „(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“ Posouzením postupu správního orgánu I. stupně se zabíral i žalovaný a neshledal na jeho hodnocení a vyhodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry správního orgánu I. stupně, že hodnověrnějšími se jeví výpověď strážníka MP, jež přestupek zjistil, tj. str. Z.

55. V daném případě nezbyvá krajskému soudu než souhlasit se žalovaným i správním orgánem I. stupně v tom, že výpověď policisty i z tohoto hlediska ob stojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29.08.2011, č.j. 8 As 13/2011-54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědi policisty, neboť tento zpravidla nemá (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonává pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27.09.2007, č.j. 4 As 19/2007-114, v němž vyslovil, že „(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Krajský soud je však přesvědčen, že aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezaujatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmito závěry nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.). V nyní řešené věci byla výpověď str. Z. konzistentní a nevykazovala žádné logické rozpory či nejasnosti s úředním záznamem ze dne 20.10.2015 a oznámením přestupku ze dne 20.10.2015. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by strážník MP měl mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jeho služby. Z materiálů založených ve spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.06.2011, č.j. 7 As 83/2010-63), když žalobce ani takové skutečnosti netvrdil. Policistu přitom lze

považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.

56. V posuzovaném případě tedy krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost svědka zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že strážník MP měl zájem vypovídat nepravdivě či neúplně, neuvedl. Obdobně ani ze zjištění učiněných ve správním řízení nevyplývá, že by si policista počínal při jednání s žalobcem nekorektně či neprofesionálně, nebo že by snad v průběhu kontroly projevil jakoukoliv přehnanou horlivost. Vše naopak nasvědčuje tomu, že zasahující strážník MP postupoval zcela nezaujatě a plnil pouze v intencích zákona svoji služební povinnost. V tomto ohledu je třeba akcentovat, že v daném případě správní orgány vycházely mj. z výpovědi zasahujícího strážníka MP, Z, jenž přestupek zjistil a rovněž vedl kontrolu vozidla žalobce po jeho zastavení z důvodu podezření o spáchání přestupku. Tato výpověď poté neobsahovala žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání s úředním záznamem a oznámením přestupku. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědecké výpovědi nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že přestupek nespáchal, případně že vozidlo v daném okamžiku vůbec neřídil on sám. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud tedy v souladu s názorem správních orgánů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.07.2014, č.j. 10 As 108/2014-25). Žalobce přitom nenabídl soudu žádné konkrétní indicie, jež by znevěrohodnily výpověď zasahujícího strážníka MP a tím i změnilы náhled soudu na průběh spáchání přestupku žalobcem tak, jak jej popsaly správní orgány ve svých rozhodnutích.

57. Jestliže nadto žalobce rozporoval použitelnost výpovědi svědka z důvodu jejího provedení se značným časovým odstupem, nemohl se zdejší soud ztotožnit rovněž s touto námitkou. Je sice pravdou, že výslech svědka (13.06.2016) byl proveden téměř osm měsíců po spáchání přestupku, nicméně na věc je třeba hledět ve větší obecnosti. V tomto ohledu nelze vytýkat vyslechnutému svědkovi, že si i po takto dlouhé době konzistentně pamatoval skutečnosti rozhodné pro spáchání přestupku. Krajský soud nikterak nepochybuje, že lidská paměť v průběhu času slábne, nicméně v nyní řešeném případě nebylo prokázáno, že by svědek (zasahující příslušník MP) nevypovídal při svém výslechu relevantně a k věci, což lze naopak považovat za chvályhodné. Soud přitom nepřehlédl, že byl svědek ze strany správního orgánu I. stupně právě na skutečnost zapamatování si podrobností daného přestupku dotazován, k čemuž svědek vysvětlil, že toho dne bylo vozidlo žalobce jediným vozidlem, které řešil sám. Za takových okolností tedy bylo zcela nadbytečné dotazovat se svědka, kolik měření od té doby prováděl, neboť takové zjištění by nemělo žádný vliv na rozhodnutí správního orgánu ve věci. Je zcela zřejmé, že si svědek situaci podrobně zapamatoval mj. proto, že daný přestupek zjistil a komunikoval sám, bez pomoci kolegů. Takové vysvětlení soud

zcela v souladu se správními orgány vyhodnotil jako dostatečné, uvěřitelné a logické. V souvislosti s tím dále není jasné, jakým způsobem by měly správní orgány zjišťovat, zda a jak se svědek na svůj výsledek připravoval, proto v tomto směru nelze správním orgánů nicového vytýkat. Pokud se týká žalobcem požadovaných výsledků zbylých dvou policistů, vyhodnotil soud i jejich provedení za neúčelné a nadbytečné. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, měření rychlosti vozidla žalobce, jeho zastavení i komunikaci s přestupkem vedl pouze strážník MP str. Z., ostatní dva policisté, str. H. a str. B., se tohoto nikterak neúčastnili. Jejich případná svědecká výpověď by tedy pro prokázání okolností spáchání přestupku nemohla nicového přinést.

58. Krajský soud rovněž podotýká, že oproti případům, ve kterých neexistuje proti přestupci, krom výpovědi policisty, žádný jiný důkaz, je tomu v případě žalobce ze shora uvedených důvodů jinak. Důkazů je dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek. O okolnostech spáchání přestupku, tj. zejména jak významně žalobce překročil rychlost a že měření probíhalo standardně, svědčí především výstup z měřiče rychlosti – protokol o dopravním přestupku, zachycující vozidlo žalobce ve standartní poloze s dalšími souvisejícími údaji (měření ve vzdálenosti 205,6 m, místo měření na ulici Palackého, změřená rychlost vozidla, datum a čas měření aj.). Žalobce v této souvislosti zpochybňoval, že z výstupu z měřicího zařízení není zřejmé, jaká byla barva měřeného vozidla, státní poznávací značka ani podoba řidiče. Krajský soud především upozorňuje, že je mu z jeho vlastní činnosti známo, že podoba řidiče v drtivé většině případů není z fotografie z měřicího zařízení seznatelná, což je dáno vzdáleností měření, jakož i citlivostí fotografického zařízení rychloměru. Pokud však bylo vozidlo následně řádně zastaveno strážníkem MP a řidič změřeného vozidla byl ztotožněn, není tato skutečnost nikterak relevantní. Pokud se týká barvy měřeného vozidla, je z výstupu z měřicího zařízení zřetelně patrné, že barva zachyceného vozidla je černá. Se žalobcem lze souhlasit pouze v tom, že na fotografii není jasně čitelná registrační značka měřeného vozidla. Nicméně z fotografie i soud laicky seznal, že zachyceným vozidlem bylo dle přední části vozidla, konkrétně specifické masce a postavení světel, právě vozidlo značky ..., a to černé barvy. V takovém případě by bylo značně nepravděpodobné, aby se policista při zastavení změřeného vozidla zmýlil a zastavil jiné nežli změřené vozidlo. I tyto námitky žalobce tak soud vyhodnotil jako liché. Měření rychlosti bylo provedeno silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem Českého metrologického institutu. Výrobní číslo použitého rychloměru, tedy UX 018015, se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. Do správního spisu bylo rovněž založeno osvědčení z roku 2008, dle kterého byl str. Z. proškolen jako operátor předmětného laserového měřiče rychlosti a je oprávněn provádět měření. Výstup z měřicího zařízení spolu s ostatními podklady správního spisu dosvědčují, že k žádným neobvyklým postupům ani výsledkům měření nedošlo.

59. Soud nadto uvádí, že skutečnost tvrzená žalobcem (tedy že nebyl přestupcem v nyní řešeném případě, když se jednalo o chybu MP v ověření totožnosti přestupce) je dle podkladů založených ve spise MP naprosto nepravděpodobná, tedy ji soud vylučuje, neboť ze všech podkladů vyplývá, že řidičem motorového vozidla, které bylo MP kontrolováno, byl skutečně žalobce, který byl MP ztotožněn dle předloženého řidičského i občanského průkazu. Soud naprosto vylučuje, že by policista řádně neztotožnil osobu řídící uvedené

vozidlo, když strážníci MP takovou činnost provádějí prakticky denně. Žalobce nadto nepředložil žádná relevantní tvrzení či důkazy, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že osoba přestupce byla skutečně osobou blízkou žalobci, a to osoba s tvrzenou „genetickou příbuzností, tedy i s fyzickou podobou osob“. Žalobce tuto údajnou osobu přestupce nikterak nekonkretizoval, aby bylo možné např. prostřednictvím srovnání fotografií žalobce a jeho osoby blízké osvědčit jejich vzájemnou podobu, která by mohla případně vést k záměně při ověřování totožnosti přestupce v průběhu silniční kontroly, případně údaj o věku dané osoby. Nicméně je třeba poznamenat, že žalobce ani netvrdil, že by si byl se svou údajně blízkou osobou stejného příjmení natolik podobný, že by tato podoba vedla k záměně při ověřování totožnosti. Soud přitom považuje za velmi pochybné, pokud by policista při kontrole dokladů opatřených rovněž fotografií majitele daného dokladu nezaznamenal odlišnou podobu přestupce s fotografií na uvedeném dokladu totožnosti (jak dovozuje žalobce), když nadto takovou činnost provádí zcela rutinně a lze tak předpokládat, že ví, na jaké konkrétní znaky se při ověřování totožnosti zaměřit. Za situace, kdy by policista pojal podezření o totožnosti přestupce vinou odlišností v podobě přestupce dle předloženého dokladu, bylo by logickým postupem, aby totožnost přestupce blíže zkoumal. Taková situace však dle obsahu správního spisu nenastala. Dle soudu je taktéž značně nelogické a nepochopitelné, aby se žalobce, který byl v té době dle svého tvrzení zaměstnaný, pohyboval bez občanského průkazu i řidičského průkazu, že by tyto doklady včetně dokladů od vozidla nechával ve vozidle. Nemělo by rovněž žádnou logiku, aby osoba blízká žalobci předkládala policistům jiný, cizí řidičský i občanský průkaz, než svůj. Tato žalobcem předkládaná skutková verze děje je zdejšímu soudu velmi obtížně uvěřitelná, když v sobě obsahuje až příliš mnoho vyskytujících se náhod.

60. Lze poté označit za značně nepravděpodobné, že by si přestupce sám nevšiml, že v policistou vypsáném oznámení (odevzdání) přestupku je na místě přestupce uvedena zcela odlišná osoba, byť například stejného příjmení, neboť osoba přestupce zde byla identifikována nadto křestním jménem, datem narození a bydlištěm (a to čitelně), přičemž žalobce netvrdil, že by osoba jemu blízká měla i v těchto oblastech shodné či podobné identifikátory. Křestní jméno přestupce nadto bylo vypsáno před příjmením přestupce, tudíž by bylo osobou přestupce, která kontrolovala údaje v oznámení přestupku, vnímáno jako první. Tvrzení žalobce, že vozidlo v okamžiku spáchání přestupku řídila blíže neuvedená jemu blízká osoba, které nebylo nikterak potvrzeno, je tedy třeba hodnotit z hlediska požadavku na přísné a restriktivní posouzení s ohledem na konkrétní okolnosti případu, neboť v opačném případě by byl popřen smysl daného řízení, kdy by se z něj stal snadný způsob, jak uniknout sankci za přestupek.

61. S ohledem na vše výše uvedeného dospěl soud k závěru, že z předloženého policejního spisu vzal i soud za jednoznačně prokázané, že řidičem uvedeného motorového vozidla , reg. zn. , byl v inkriminovanou dobu, kdy byl zastaven policistou, právě žalobce a tento rovněž policistovi předložil k ověření totožnosti svůj občanský a řidičský průkaz. Tato skutečnost vyplývá z oznámení přestupku, přičemž z ničeho není patrné, že by policista byl na řešení uvedeného přestupku nějakým způsobem zainteresován, že by snad žalobce osobně znal a měl s ním nějakou negativní zkušenost, že by tedy jeho vyjádření ve věci nemělo být pravdivé. Soud má za to, že nic takového se nestalo, policista pouze plnil své služební povinnosti a na vyřízení přestupku, kterého se měl žalobce

dopustit, neměl vůbec žádný zájem. Vzhledem k tomu, že výpověď zasahujícího policisty vyznívala v tom smyslu, že se vytýkaného přestupkového jednání dopustil právě žalobce, a nevznikly i s ohledem na ostatní podklady založené ve správním spise žádné relevantní pochybnosti o skutkovém stavu, nejevilo se případné další provádění podrobnějšího dokazování nezbytným. Žalobce nadto ani žádné další a především relevantní důkazy ve svůj prospěch nenavrhoval, byť se tyto z jeho strany přímo nabízely, a to např. označení osoby blízké žalobci k posouzení vzájemné podoby se žalobcem.

62. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2013, sp.zn. 7 A 82/2002, dle kterého: „(...) dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.“ Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

63. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu, a to zejména pokud se jedná o věrohodnost svědecké výpovědi strážníka MP a řádné ověření totožnosti přestupce, vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány, přičemž lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.01.2015, č.j. 2 As 217/2015–47, v němž tento dovodil, že „(...) jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“ Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v nedodržení nejvyšší povolené rychlosti v obci, přičemž bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že osobou přestupce byl právě žalobce. V průběhu řízení nevystaly indicie o tom, že by chování zasahujícího policisty bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měl osobní zájem na věci, rovněž nebyly k dispozici žádné důkazy zpochybňující jeho konstantní a pro účely řízení dostatečně určitou výpověď, a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem, když se rovněž nepotvrdila nepravděpodobná verze skutkového děje předkládané žalobcem, tedy že osoba údajného přestupce předložila při kontrole

omylem jeho doklady, ačkoliv žalobce sám se v danou dobu nacházel zcela jinde. Žalobce na podporu svých tvrzení nenabídl správním orgánům natolik věrohodné a relevantní důkazy, jež by svědčily o pravdivosti jeho tvrzení. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalované i správního orgánu I. stupně.

64. V nyní řešené věci tedy proti žalobci existovaly další důkazy, a to zejména fotografie z měřicího přístroje, které činily skutkovou situaci naprosto jasnou. Krajský soud proto souhlasí s tím, že správní orgány pomocí těchto důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daného přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to že žalobce skutečně řídil motorové vozidlo rychlostí o 22 km/h vyšší, než byla maximální povolená rychlost na dané pozemní komunikaci.

65. K námitce týkající se splnění podmínek pro uložení sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel uvádí soud následující.

66. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více.*

67. Podle ustanovení § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 silničního zákona se zákaz činnosti *uloží na dobu od jednoho měsíce do šesti měsíců tomu, kdo spáchal přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6 a 8, písm. g) a i) v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát.*

68. Jak soud ověřil v obsahu správního spisu, bylo správními orgány zjištěno, že se žalobce přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona (tj. přestupku též skutkové podstaty, pro jehož spáchání bylo vydáno napadené i prvostupňové rozhodnutí), dopustil již dne 27.02.2015, přičemž za toto své jednání byl pravomocně uznán vinným, a to rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 08.02.2016. Přestupku naplňující tutéž skutkovou podstatu se poté žalobce dopustil dne 20.10.2015 a rozhodnutí o tomto přestupku je předmětem tohoto řízení.

69. S využitím prostého jazykového výkladu ustanovení § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 silničního zákona lze dojít navzdory přesvědčení žalobce a jeho rozsáhlé argumentaci k závěru, že správní orgány musí posuzovat opakované spáchání vyjmenovaných přestupků v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců podle okamžiku spáchání těchto přestupků, a to jak u přestupku prvotního, tak u následných přestupků recidivních. Takovému výkladu totiž bez dalšího odpovídá slovní spojení „kdo spáchal přestupek“; je tedy nutné brát v úvahu okamžik spáchání přestupků, nikoliv okamžik vydání rozhodnutí o jejich spáchání. Pokud by byl úmyslem zákonodárce výklad předložený žalobcem, muselo by být spojení „kdo spáchal přestupek“ nahrazeno spojením „kdo byl za spáchání přestupku shledán vinným“, avšak zákonodárce takto předmětné ustanovení zcela logicky

neformuloval. I z teleologického hlediska je totiž zřejmé, že smyslem tohoto ustanovení bylo postižení recidivy u konkrétních vyjmenovaných protiprávních jednání, což je vždy navázáno na krátký rozesup právě mezi spácháním takových protiprávních jednání, nikoli mezi vydáním rozhodnutí o nich. Okamžik rozhodnutí o přestupku (ať již prvotního či recidivního) nemůže být v takových případech rozhodnou skutečností rovněž z důvodu rozdílného průběhu a časové náročnosti jednotlivých správních řízení, což by mohlo vést (jak velmi správně rozvedl žalovaný) ke zcela absurdním důsledkům spočívajících v nepřipustné nerovnosti jednotlivých účastníků správních řízení před zákonem.

70. Vzhledem k výše uvedenému mohly tedy správní orgány v nyní posuzovaném případě přihlédnout při ukládání sankce zákazu činnosti podle ustanovení § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 silničního zákona rovněž k takovým přestupkům podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodů 3, 5, 6 a 8, písm. g) a i) silničního zákona, které žalobce spáchal v období 12 po sobě jdoucích měsíců po datu spáchání prvotně řešeného přestupku shodné skutkové podstaty, tj. od data 27.02.2015. Je skutečností, že žalobce spáchal v průběhu 12 po sobě jdoucích měsíců dvakrát přestupek naplňující tutéž skutkovou podstatu, tj. přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, a to dne 27.02.2015 a 20.10.2015. Jestliže proto správní orgány uložily žalobci sankci zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel podle ustanovení § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 silničního zákona, když vzaly v úvahu přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, kterého se žalobce dopustil právě v rozhodném období 12 po sobě jdoucích měsíců celkově dvakrát, a to konkrétně dne 27.02.2015 a 20.10.2015, postupovaly zcela v souladu se zněním a smyslem předmětného ustanovení a nelze jim nic vytknout. Ani této námitce žalobce proto soud nemohl přisvědčit a shledal ji zcela nedůvodnou.

VI.

Závěr a náklady řízení

71. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

72. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

73. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

74. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. března 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.